No. ZEVENTIEN

UIT HET ENGELSCH VAN LOUIS TRACY

(15) HOOFDSTUK XII. (Vervolg).

Toen er een man, die eruit zag als een stevig gebouwde Japannees, op de Downs naar mij toe kwam," zei zij, ,,heb ik heusch geloofd, dat hij was, waar hij zich voor uitgaf — een assistent van een dokter uit Eastbourne. Ik heb er geen oogenblik aan gedacht dat het een Chinees kon zijn — niet dat 't er wat mij betreft iets toe deed, maar men is zoo gewend goedgekleede Japanners in de uitgaande wereld te ontmoeten en haast nooit Chineezen. Ik dacht ook, dat ik zijn gezicht herkende, wat heel goed mogelijk is, daar mijn man mij daarnet gezegd heeft, dat die Wong Li Fu attaché aan het Chineesch Gezantschap geweest is, en ik hem wel eens op een officieele receptie opgemerkt kan hebben. Hij sprak uitstekend Engelsch, maar lispelde erg ; toen hij zei, dat mijn dochter mij wenschte te spreken in het Royal Devonshire Hotel en dat een zekere Dokter Sinnett mij zijn auto had gestuurd, wilde ik vóór alles de ware reden van zijn komst weten, omdat ik natuurlijk dacht, dat Evelyn een ongeluk was overkomen. De auto was nog niet in beweging gekomen, of hij had mij bij mijn polsen gepakt en draaide ze zóó om, dat ik eenige seconden geheel machteloos was. ,,Als U gilt of tegenstribbelt, doe ik U zóó pijn — maar dan erger," zei hij. Ik was zóó verbaasd, dat 't nauwelijks tot me doordrong wat er aan de hand was, vóór hij mij aan handen en voeten gebonden had, stevig, maar niet pijnlijk, en mij een prop in den mond gestopt had. ,,Houdt U nu doodstil," zei hij, en hij liet mij een afschuwelijk mes zien, dat hij tusschen ons in op de bank neerlegde. ,,Als U zich maar even beweegt wanneer we door een stad rijden, steek ik dit in U, héél diep." Ik voelde, dat hij zijn bedreigingen precies zou uitvoeren. In 't begin was ik meer boos dan angstig. Toen begon ik te denken, dat ik in de handen van een gek terecht was gekomen, en werd vreeselijk bang. Ik zag, dat wij den weg naar Londen volgden, en 't drukte mij als een ontzettende nachtmerrie, dat ik door een bekende streek heenvloog, vol van huizen en buitenplaatsen van kennissen, en niet in staat was een kik te geven of mij te bewegen. Het scheen mij haast vreemd toe, om politieagenten in de straten van Tunbridge Wells te zien, waarvan er een onzen automobiel erg nakeek, ik denk omdat we nogal snel reden, en te voelen, dat niemand een idee kon hebben van den toestand, waarin ik mij bevond. U moet allemaal in 't oog houden, dat ik absoluut niets afwist van een twist tusschen mijn man en een Chineesche partij."

,,Je man had een struisvogelpolitiek toegepast, Helena," zei Forbes somber. ,,'t Is mogelijk, dat 't een sprookje is — ik weet niet genoeg van struisvogels af om er zeker van te zijn — maar 't is ontegenzeggelijk waar bij menschen. Ik verbeeldde mij, dat nu mijn hoofd verborgen was, de rest van mijn lichaam veilig moest zijn. Ik heb nu gemerkt, dat mijn tegenstanders al een half jaar mijn spoor gevolgd hebben. Het staat na al 't gebeurde als een paal boven water dat de plannen van Wong Li Fu als een bus in elkaar sluiten en van grooten omvang zijn."

,,'t Was niet als een verwijt bedoeld," en mevrouw Forbes wierp haar man een blik toe, waaruit duidelijk bleek, dat die twee na vele jaren van een gelukkig huwelijk nog steeds innig veel van elkaar hielden. ,,Ik dank God dat we allemaal ontsnapt zijn — tot nog toe !"

,,O, moeder," lachte Evelyn zenuwachtig, ,,U denkt toch niet dat er nog meer rampen zullen komen ?"

,,Een uur of wat geleden zou ik iedereen uitgelachen hebben, die zei dat een troepje Chineezen onzen mantel van beschaafde veiligheid zou kunnen scheuren, alsof 't een spinneweb was," was het ernstig antwoord. ,,Maar ik heb mijn eigen verhaal onderbroken. Ik begon te denken dat ik naar een afschuwelijk hol in het East End van Londen gevoerd zou worden, en daar vastgehouden zou worden tot er een reusachtige som gelds als losgeld betaald was, toen de auto plotseling den grooten weg verliet, en over een ruwe oppervlakte voorthobbelde. Ik wist, dat ik dichtbij Croydon was — de laatste plaats, waar van ik zou kunnen denken dat roovers hun tenten zouden opslaan. Toen hielden wij op, en die ellendige kerel tilde mij eruit, droeg mij naar een achterkamer van een ouderwetsch huis, zette mij neer in een tamelijk gemaklijken leuningstoel, bond mij met touwen vast en ging toen weg. Ik kon niet spreken. Ik zat te kijken naar een kalen muur en doorrookt plafond. Ik was er toen van overtuigd, dat 't hem om geld te doen was en begon uit te rekenen hoe lang het duren zou, voordat mijn man van hem zou hooren en mijn bevrijding zou kunnen bewerkstelligen. Ik vroeg mij af hoeveel hij zou vragen — tien, twintig, vijftig duizend pond. Hoeveel zou je betaald hebben, Jim ?"

Mevrouw Forbes nam haar beproevingen zoo vroolijk op, dat zij allemaal lachten.

,,Dat is eigenlijk geen faire vraag, hè?" ging zij voort, terwijl zij weer tersluiks naar haar man keek. ,,Hoe 't ook zij, als de vrouw van een bankier, wist ik hoe buitengewoon moeilijk het zou zijn om op zoo'n laat uur een groote som geld in goud bijéén te krijgen, en ik legde me bij de gedachte neer den heelen nacht gevangen te moeten blijven. Toen geloof ik, dat ik een deuntje huilde, maar niet lang, want ik voelde, dat ze me in 't leven wilden laten, en daar ik er zwakker uitzie dan ik ben, zou zelfs een Chinees wel zien, dat hij eenig gevaar liep als hij mij alle voedsel en vrijheid van beweging zou ontzeggen. Toen — het scheen me heel spoedig toe — hoorde ik dat de voordeur uit de scharnieren werd gelicht, en Engelsche stemmen, en de deur van mijn kamer werd opengebroken en ik zag een inspecteur van politie en een paar agenten. Tot nog toe heb ik onze politieagenten nooit genoeg op prijs gesteld. Van nu af aan ben ik hun vurigste bewonderaarster en ijverigste helpster. Ik had wel kunnen knielen voor die groote, vriendelijke mannen in uniform. Ik deed het zelfs bijna. Toen ze mij bevrijden, kon ik nauwelijks staan. Daarna kwam Mijnheer Handyside, en begeleidde mij hierheen, met een detective naast den chauffeur, en mijn man en Evelyn hebben mij al iets verteld van de buitengewone dingen, die in Londen gebeurd zijn, terwijl ik door Eastbourne aan 't zwerven was."

,,Was de detective's naam Furneaux?" vroeg Theydon.

Mevrouw Forbes aarzelde, en haar man antwoordde voor haar, daar hij de eenige van de familie was die den man ontmoet had.

,,Neen," zei hij. ,,Hij behoorde tot de Croydonsche politie, en werd als escorte meegegeven. Furneaux schijnt sinds drie uur in de aarde verzwolgen te zijn. Iedereen vraagt naar hem, en niemand schijnt iets van hem af te weten."

,,Zou Wong Li Fu al weten, dat ik bevrijd ben ?" zei Mevrouw Forbes. ,,'t Is nogal gek, hè, dat niemand iets van hem of zijn bende gehoord heeft als ik als gijzelaar moest dienen om mijn man te dwingen."

,,Ik denk, dat hij nog meer gewicht aan zijn eisch wil geven door een advertentie morgen in de *Times*," zei Forbes. ,,Je moet bedenken, Helena, dat hij ook van plan was Evelyn te ontvoeren."

Mevrouw Forbes glimlachte.

,,Wat zouden we in vredesnaam toch wel gedacht hebben als we allebei gebonden waren geworden en met een prop in den mond in dien automobiel ?" riep zij uit. ,,Weet je wat *ik* vind," zei haar man met nadruk, ,,dat jij nu direct naar bed moest gaan, en eerst een beetje broom moest innemen. Evelyn, ik benoem jou tot verpleegster. Laat je Moeder niet alleen, vóór zij vast is ingeslapen."

Mevrouw Forbes stond dadelijk op. Hoewel tegen haar zin, moest zij toegeven, dat een goede nachtrust haar goed zou doen.

,,O !" zuchtte zij. ,,Ik zal blij zijn, als al die herrie achter den rug is en wij goed en wel in Sutherland zitten."

,,Sutherland, mevrouw," informeerde Handyside, ,,is dat niet heelemaal in 't Noorden van Schotland?"

,,Ja."

,,Dat dacht ik wel, net als het North Foreland in Kent is."

Theydon gaf uitlegging van zijn vriends theorie over aardrijkskundige namen in Groot-Brittannië, en lachende verdwenen de dames. Toen zij weg waren, gaf Forbes dadelijk een sombere wending aan 't gesprek. Hij haalde een brief uit zijn zak.

,,Luister eens," zei hij.

,,J. M. heeft het genoegen James Creighton Forbes te melden, dat Mevrouw Forbes gevangen gehouden wordt, en dat zal blijven, zonder voedsel of drinken, en niet in staat zich te bewegen, in een leeg huis, totdat aan J. M.'s eischen toegegeven is."

Zijn gezicht was wit van woede, toen hij dit voorlas, en zijn vingers bewogen zich krampachtig, alsof hij ze om Wong Li Fu's keel kon woelen. De anderen zwegen vol meegevoel. Zij begrepen, waarom die afgrijselijke boodschap niet oververteld was aan de lieve vrouw, die hen net verlaten had.

,,Het briefje is bezorgd door een boodschaplooper, even voordat jij hier aangekomen bent, Theydon," zei Forbes, wiens woede weer een beetje bedaard was, zoodat hij zijn stem weer kon gebruiken.

,,Hebt U het al aan Scotland Yard meegedeeld?" zei Theydon.

,,Neen, ik durfde de telefoon niet gebruiken. Ik kon mijn vrouw niet alleen laten. Haar zenuwen hebben een veel grooter schok gekregen, dan zij denkt. Zoo lang zij terug is, heeft zij mij nageloopen, zelfs als ik door de kamer liep. Het was akelig om te zien. Ik moest haar vóórloopen toen de knecht mij dit ellendige briefje bracht. Zij zag, dat het getypt was, en heeft me geloofd toen ik haar zei, dat 't alleen maar een afschrift van een telegram voor 't kantoor was."

,,Geef 't mij," zei Theydon. ,,Mijnheer Handyside en ik moeten nu toch weg. We zullen het naar Scotland Yard brengen. Winter moet er van afweten. Het is zeer waarschijnlijk dat hij vannacht in het huis in Croydon blijft, en, als Wong Li Fu de waarheid spreekt, wat ik wel denken zou, kan de politie het huis bewaken."

,,Ja, je hebt natuurlijk gelijk. Ik had dat al een uur geleden moeten inzien, maar ik ben heelemaal in de war door die ellendige kerels."

,,Bent U hier wel heelemaal veilig ? Het is een bespottelijke vraag, maar ik zou er zoo graag zeker van zijn. Wil ik terugkomen om Uw wacht te versterken?"

,,Ik vind het bijzonder vriendelijk van U, maar behalve twee van mijn eigen knechts, die ik volkomen kan vertrouwen, zijn er nog een detective en een agent van Scotland Yard gekomen. Die zijn nu aan hun avondeten. Als wij ons voor den nacht terugtrekken, zullen er twee in deze kamer blijven, met de deur open, en twee in de kamer van den huisknecht, waaruit men de andere trap kan bewaken. Bovendien zal er een agent aan dezen kant van het plein patrouilleeren, en een tweede aan den achterkant van het huis tot lang na zonsopgang."

,,Hoor eens, kerel," zei Handyside, toen hij en Theydon in een taxi gezeten waren en zich er van overtuigd hadden, dat ze niet achtervolgd werden, ,,voor jou is dit Chineesche drama een groote meevaller."

,,Wat bedoel je ?" zei Theydon.

,,Nou, ik heb zoo'n idee dat jij een oogje op Evelyn hebt."

,,Evenals de meeste Amerikanen, maak je altijd gevolgtrekkingen," was het onvriendelijk antwoord.

,,En, evenals de meeste Amerikanen, heb ik bijna altijd gelijk," zei Handyside droogweg.

,,Ik vind 't eigenlijk geen kwestie om zelfs over te spreken."

,,Waarom niet ? Als 't een moeilijke zaak is, moet je haar juist flink aanpakken."

't Scheelde niet veel of Theydon werd boos. Was zijn

DE AARDBEVING OP BALI.

Een door de laatste aardbeving op Bali geheel vernielde kampong te Karamg-Assem. Van de door deze ramp aangerichte schade zijn in de Hollandsche bladen nog geen foto's gepubliceerd.